

လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

ရှင်ဖြတ်နိုး

မတူညီခြင်း၏ဆုံမှတ်

ပန်းချီ
သိန်း ၆
၂၀၁၀ ခု

အခန်း(၁)

‘ဒီမှာ ’

‘ဒီမှာ ခင်ဗျ’

အနောက်ဘက်ဆီမှ အသည်းအသန် လိုက်ပါလာသော ခြေသံတရုပ်
ရုပ်ကြောင့် လမ်းသွားရင်း စကားတွေ တွတ်ထိုးနေကြသောမြဘုန်းရှင်
တို့ သူငယ်ချင်းမလေးသုံးယောက် ခြေလှမ်းလေးတွေ တုန့်ခနဲရပ်ကာ
အသံလာရာ နောက်ကျောဘက်ဆီ အသီးသီး လှည့်ကြည့်မိသွားကြသ
ည်။

ဟင်။

ဟယ်။

အို။

ဆိုတဲ့ အာမေဇိုတ်သံလေးတွေက သုံးယောက်စလုံး ရင်ထဲ မှာ အသီး
သီးရေရွတ်မိသည် အထိ။

တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် မျက်လုံးပြူးကလေးတွေနဲ့ အဓိ
ပ္ပာယ်ပါပါ ကြည့်လိုက်ကတည်းက ဒါဟာ ဘယ်လိုသဘောသဘာဝကိုရ
ည်ညွှန်းကြတယ်ဆိုတာ သိပြီးသားပါ။

ကြည့်စမ်းပါဦး။ မြင့်မားလိုက်တဲ့ အရပ်အမောင်းကြီး။ သူမတို့ သုံး

ယောက်စလုံးကို အပေါ်စီးကနေ အုပ်မိုးနေသလိုပင်။

ထိုအရပ်အမောင်းနဲ့ လိုက်ဖက်အောင်ပင် ခန္ဓာကိုယ်အချိုးအဆက် ကျနကာ ပြေပြစ်တောင့်တင်းလွန်းလှ၏။

ဖြူနုနေသော အသားအရေက ကြည်လင်ကာ လတ်ဆတ်ပြီးရှင်းသန့်နေတာပါပဲ။ ဆံပင်ကို နားရွက်ပေါ်အောင် တိုရှင်းရှင်းညှပ်ထားပြီး ဆီမွှေးကလေးနှင့် သပ်ရပ်စွာပင် ဖြီးသင်ထားသည် ။ ရှေ့ဆံပင်အချို့ နဖူးပြင်လေးပေါ် အနည်းအကျဉ်းဝဲကျနေတာကလွဲပြီး သူ့မျက်နှာက ထင်းရှင်းကာ ချောမွေ့မှု အထင်းသား အလင်းသားပါ။

မျက်ခုံးထူနက်နက်ကြီးတွေ၊ ညှို့့မျက်ဝန်းစိုနက်နက်ကြီးတွေက တစ်ဖက်သား အရည်ပျော်ယိုင်နဲ့ မျောပါလာစေမတတ်ပါ။ ချွန်မြသော နှာတံက စင်းပြီးသွေးရောင်လွှမ်းကာ စိုရဲနေတဲ့ ပီရီသေသပ်တဲ့ နှုတ်ခမ်းတစ်စုံက ရင်ခုန်သံတွေကို စည်းချက်မဲ့စေခဲ့၏။

အသံပိုင်ရှင်ရဲ့ ချောမွေ့မှုအောက်တွင် မြဘုန်းရှင်တို့ သုံးယောက်စလုံးညှို့့အားပြင်းသော စံပယ်ကြီးမြွေတစ်ကောင်ရဲ့ ညှို့့ယူခြင်းခံနေရသလို မျက်လုံးလေးတွေ ပြူးဝိုင်းကာ မှ င်တက်စွာပင် ငေးကြောင်မိလျက် သား။

‘အဟမ်း’

ချောင်းတစ်ချက်ဟန့်သံကြောင့် ပထမဦးဆုံး အသိလေး ပြန်ဝင်သွားရတာကတော့ မြဘုန်းရှင်ရယ်ပဲဖြစ်သည် ။

မြတ်စွာဘုရား။ သူမ ဘာတွေဖြစ်သွားရတာပါလိမ့်။

အဲဒီလောက်တောင်ပဲ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတိမထားမိနိုင်အောင်ပဲ နှစ်မျောသွားရသတဲ့ လား။

ပြီးတော့ ဒီလူကိုမှ သူမက စိတ်လိုလက်ရ ယစ်မူးပျော်ဝင်သွားခဲ့ရတယ်ဆိုတာ ပိုပြီးဒေါသထွက်စရာပါ။ လုံးဝမဖြစ်သင့်တဲ့ အရာပါပဲ။ တိတ်တဆိတ် သူမကိုယ်သူမလည်း ကြိတ်ကာ ကျိန်ဆဲလိုက်မိသည်။

‘ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ’

သူမရဲ့ မေးသံက မာဆတ်ဆတ်။ မေးသာမေးရတာ သူများ သိနေမလားဆိုတာလည်း တထိတ်ထိတ်နဲ့ ပါ။ သူမမျက်ဝန်းလေးတွေက စောစောကလို ကြည်လင်အေးချမ်းမနေတော့ချေ။ ဒေါသရိပ်လေးမှာ တငွေငွေ မြင့်တက်လာကာ မျက်လုံးအရောင်တွေက တဖျတ်ဖျတ်လက်လာကြသည်။ နှုတ်ခမ်းလုံးလုံးအိအိလေးတွေ တင်းခနဲစေ့ကာ နှုတ်ခမ်းထောင့်ချွန်းကလေး မဲ့ကွေးသွား၏။

မှတ်မိတယ်လေ။ မြဘုန်းရှင် သိပ်မှတ်မိတာပေါ့။

ဒီလူဟာ ဘယ်သူလဲဆိုတာ သူမသိပ်ပြီးမှတ်မိတာပေါ့ကွယ်။ ဓာတ်ပုံလေးထဲကထက် အပြင်မှာ ပိုပြီး နုချောနေတာကလွဲပြီး ဒီမျက်နှာပုံစံမျိုးမေ့ရက်လောက်စရာ လုံးဝမရှိပါချေ။

‘မေးနေတယ်လေ ... ဘာကိစ္စရှိလို့ ခေါ်ရတာလဲ’

‘ဟို ... ဟိုလေ ကျွန်တော် ကျောင်းသားရေးရာဘက် သွားချင်လို့ ပါ။ အဲဒါ တစ်ဆိတ်လောက် ကူညီပြီး ညွှန်ပြပေးပါဗျာ၊ အဆောင်နံပါတ် ဘယ်လောက်လဲဆိုတာရယ်၊ ဘယ်နေရာမှာ ရှိတယ် ဆိုတာရယ်၊ ဘယ်လမ်းကနေ သွားရင် ရောက်တယ်ဆိုတာ ရယ်ကို တစ်ဆိတ်လောက် ညွှန်ပြပါဗျာ၊ ကျွန်တော်မသွားတတ်လို့ ပါ’

‘ဘာပြောတယ်ရှင့်’

သူ့စကားကြောင့် မြဘုန်းရှင်ရဲ့ မျက်နှာလေး ဒေါသကြောင့်သွေး

ရောင်လေး ရဲခနဲတက်သွားရ၏။

လာဗရုတ်ကျနေတာလား။

တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားတစ်ယောက် ဖြစ်နေပါလျက်နဲ့ ကျောင်းသားရေးရာအဆောင်ဆီ မသွားတတ်ဘူးဆိုတာ မယုံကြည်နိုင်စရာ။ သေချာတဲ့ အချက်တစ်ခုက မြဘုန်းရှင်ဆိုတဲ့ သူမကို သူလုံးဝ သိမနေတာပါပဲ။

‘ဒီမှာ ... ရှင်ကျွန်မတို့ ကို လာပြီး ဗရုတ်ကျနေတာလား၊ ဒါမှ မဟုတ် အကြောင်လာရိုက်တာလား’

‘ဗျာ’

‘ရှင် .. အူတူတူပုံစံ လာဖမ်းပြမနေနဲ့ နော်၊ မိန်းကလေးတွေဆိုပြီး လာလျှော့တွက်မနေနဲ့ ၊ မော်ကွန်းထိန်းဆီ ရောက်သွားမယ်၊ ဘာမှတ်နေလဲ’

ဟာကွာ။

အသားလွတ်ကြီး ဟောက်စား လုပ်နေတော့တာပါပဲ။

သူတကယ်မသိလို့ မေးတာပါ။ ဒါကိုကောင်မလေးတွေ သုံးယောက် စလုံးက မျက်လုံးလေးတွေ ပြူးဝိုင်းပြီး အယုံအကြည် ကင်းမဲ့နေသလို။

လရောင်ဆတ် စိတ်ပင်ညစ်ညူးသွားရသည် ။

မယုံသင်္ကာ အကြည့်စူးစူးတွေကြောင့်လည်း လူက ရှိန်းတိမ်းဖိန်းတိမ်းကြီးဖြစ်ကာ မျက်နှာပြင် တစ်ခုလုံး ထူပူသွားရသည် ။ ဒါလေးမေးမိတာကို ဘာကြောင့် ဒီအမျိုးသမီး သုံးယောက်က အခုလို တွေ့ပြန်ပြီး ဆက်ဆံပြောဆိုနေရတာပါလိမ့်။

သူ့ကိုပက်ခနဲ ပြန်ရန်တွေ့ကာ ခြိမ်းခြောက် လိုက်တဲ့ အလယ်မှာ ရပ်
နေတဲ့ ကောင်မလေးက ပို၍ ပင် ဆိုးနေသေးသည်။ သူ့ကိုတွေ့လိုက်ရ
သည် ဆိုလျှင်ပဲ တအံ့တဩလေး မျက်လုံးပြူးသွားပြီး ချက်ချင်းပင် သူမ
မျက်နှာထားကလေးက ပြောင်းလဲကာ တင်းမာခက်ထန်သွားသည်။

သူမရဲ့ လှပတဲ့ မျက်ဝန်းလေးတွေထဲမှာ ဒေါသရိပ်လေးတွေက ပြည့်
နှက်လို့ ။

ဒီကနေ့ တက္ကသိုလ်ကျောင်းတွေ စဖွင့်ပြီလေ။

ကျောင်းစတက်ရတဲ့ နေ့မို့ သူ့အတွက် အခက်အခဲလေး နည်းနည်းရှိ
နေ၏။ မနေ့ကမှ ဖလိုက်နှင့်မြန်မာနိုင်ငံကို ပြန်ရောက်လာတဲ့ သူ့အတွက်
တက္ကသိုလ်နယ်မြေနှင့် သူတွေ့ထိခြေချတာ ဒီကနေ့မှ ပထမဦးဆုံး
နေ့ ဖြစ်သည်။ တကယ်ပဲ စိမ်းသက်နေခဲ့တာပါ။ ဒါကြောင့်လည်း ကား
ကို ကျောင်းဆောင် တစ်ခုရှေ့က ကားရပ်နားသော နေရာလေးတွင် ရပ်
ထားခဲ့ကာ ကျောင်းဆောင်ထဲ သူလျှောက်ကာ လှည့်ပတ်
မေးမြန်းနေမိခြင်းပဲ ဖြစ်သည်။

အထက်တန်းစာမေးပွဲ ဖြေဆိုပြီးနောက်ပိုင်း ဖေဖေရဲ့
အဖော်ခေါ်မှုကြောင့် အလုပ်ကိစ္စနှင့်ပတ်သက်ပြီး သူပါလိုက်ပါသွားခဲ့ရ
၏။ စင်ကာပူမှာ ဖေဖေနဲ့ အတူတူနေစဉ် မေမေ့ဆီက သူစာမေးပွဲအောင်
သည် ဆိုသည့် သတင်းကို ကြားခဲ့ရသည်။

ဖေဖေ့အလုပ်က မပြီးပြတ်သေးဘူးဆိုတော့ သူလည်း မပြန်ဖြစ်
တော့။ တက္ကသိုလ်ကို ကျောင်းအပ်ပေးခဲ့တာ မေမေ့ကိုယ်တိုင်ပဲဖြစ်သ
ည်။ ကျောင်းဖွင့်တော့မယ်ပြန်လာခဲ့ဟု မေမေ့မှာ တော့မှ ပဲ သူပြန်ရောက်
လာတာလေ။ ဒီတော့ သူ့ဘာမှ မသိဘူးပေါ့။

မေမေက သေချာမှာ လိုက်တာက ကျောင်းတက်ဖြတ်ပိုင်းစာရွက်ကို

ကျောင်းသားရေးရာက မေမေ့အသိ စာရေးမလေးဆီက သွားထုတ်ယူ
လိုက်ဆိုတာပဲ။

ဒါကြောင့် သူသွားဖို့ မေးနေတာပါ။

အစိမ်းသက်သက်ဖြစ်ပြီး စမ်းတဝါးဝါးနဲ့ လိုက်ရှာနေမယ့် အစား
မေးမိတာကို ကောင်မလေးတွေက ဗရုတ်ကျသည် ဟု ထင်မှတ်နေကြ
သည် ။

‘ဒီမှာ ’

‘ဗျာ’

‘ရှင် ... လူတွေကို အကြောင်လာရိုက်တာလား’

‘ဗျာ’

‘ဒါမျိုးပုံစံတွေက ရိုးနေပြီနော်၊ ဒီပုံစံမျိုးနဲ့ လာရောဖို့ စိတ်ကူးယဉ်မ
နေနဲ့ ၊ ဆောရီးပဲသိလား’

‘ဟာဗျာ ... ကျွန်တော်က’

‘တော်စမ်းပါရှင်၊ အပိုတွေထပ်ပြောဖို့ စဉ်းစားမနေနဲ့ ၊ လုံးဝအကျိုး
မရှိဘူးသိလား’

အဲဗျာ။ အလှနတ်သမီးရဲ့ စွာချက်ကတော့။

ခါးလေးကိုထောက်မျက်နှာလေးကိုတင်းပြီး နှုတ်ခမ်းလေးတွေ မဲ့
ကွေးထားတာများ အမြင်ကတ်စရာ မကောင်းဘဲ ချစ်စရာလေးပင် ပို၍
ကောင်းနေသေးတော့သည် ။

လရောင်ဆတ်မှာ သူမပုံစံလေးကိုကြည့်ပြီး စိတ်မဆိုးရက်သည့်အပြ
င် ပြုံး၍ ပင်နေမိ၏။

‘ရှင်ဘာပြုံးတာလဲ’

‘အသားလွတ်ကြီး မင်းရန်စွာနေတာကို သဘောကျလို့ ပါ။ ကိုယ့်စကားက ဘာအမှားပါသွားလို့ လဲ၊ မင်းတို့ ကို ဗရုတ်ကျတယ်လို့ ဘာဖြစ်လို့ ထင်ကြေးပေးရတာလဲကွာ၊ ပြောစမ်းပါဦး’

‘ရှင်ပဲကျောင်းသားရေးရာဌာနကို မသိဘူးဆို’

‘အင်းလေ’

‘ရှင်ရူးနေသလား၊ ကျောင်းသားတိုင်းကျောင်းအပ်တာနဲ့ အဲဒီနေရာမှာ သွားအပ်တာကို ရှင်က နေရာမသိလို့ လမ်းပြပါဆိုတာ ကျွန်မတို့ ကို လာနောက်နေတာ မဟုတ်လို့ ဘာလဲရှင့်’

ဟာ။

ဟုတ်သားပဲ။

သူမလေးပြောတာလည်း အချက်ကျသည် ။ ခက်တာက သူတကယ်ပဲမသိတာလေ။ တက္ကသိုလ်တက်ရမည့် ကိစ္စအဝဝကိုမေမေက စီစဉ်ခဲ့တာဆိုတော့ သူ ဘာတစ်ခုမှ မသိခဲ့ချေ။

‘အေးဗျာ ... မင်းပြောတာလည်း မှန်တာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ မင်းယုံချင်ယုံ မယုံချင်နေပါကွာ ကိုယ်အဲဒီအဆောင်ကို တကယ်မသိတာပါ၊ ကျောင်းအပ်တာက ကိုယ့်မေမေလေ၊ သူက စီစဉ်ပေးတာဆိုတော့ ကိုယ်ဘာကိုမှ မသိဘူးဖြစ်နေတာ’

‘ဟင် ... ရှင်က ကိုယ်တိုင်မအပ်ဘူး ဟုတ်လား၊ ရှင့်အမေက ကျောင်းလာအပ်ပေးတာ ထူးဆန်းပါပေ့ဟယ်’

မချောလေးဘေးက သူငယ်ချင်း ခနဲ့ နေပြန်၏။

‘အေးဗျာ .. ပြောလည်း ခံရမှာ ပါပဲ၊ အဲဒီအဖြစ်အပျက်က တကယ်ရှိ ခဲ့တာလေ၊ ဒါကြောင့်ပြောပြပါဗျာ၊ အဆောင်နံပါတ်နဲ့ ဘယ်အခြမ်းမှာ ရှိသလဲဆိုတာပဲ ပြောပေးပါ၊ ကိုယ်သွားရှာပို့ မယ်’

‘မကူညီနိုင်ဘူး’

မချောလေးဆီက ထွက်လာတဲ့ တိကျပြတ်သားတဲ့ စကားသံ။ သူပင် ကြောင်အသွားရသည် ။

‘မပြောပြနိုင်ဘူးလို့ ပြောတာ၊ ရှင်းတယ်နော် တခြားလူကို သွားမေး’

‘ဟာ ...ဟေ့’

ပြောပြီးတာနဲ့ သူငယ်ချင်းသုံးယောက်စလုံးက တိုင်ပင်ထားသလိုပင် ချာခနဲတစ်ဖက်သို့ ပြန်လှည့်သွားကြတာမို့ သူထပ်ကာ တားဆီးလိုက်မိပြန်သည် ။

စောစောက ကျောင်းသားတစ်အုပ်စုနဲ့ သူတွေ့ပြီးပြီ။

သူက ကားကို လမ်းဘေးချရပ်ပြီး မေးတာကို မကြည်လို့ လား။ တကယ်ပဲ ဗရတ်ကျတဲ့ ကောင်တွေမို့လားမသိ နေရာတခြား ညွှန်လိုက်၏။

ဒါကြောင့် ဒီအဆောင်ထဲမှာ တဝဲလည်လည်နဲ့ ပတ်ရှာနေတာလေ။

ဒီအဆောင်နံပါတ်ကိုပြောလို့ သူရောက်လာတာရှာလို့ မတွေ့တာမို့ သူတော့ ကျောင်းစဖွင့်တဲ့ နေ့မှာ ပဲ ထိပြီဆိုတာချက်ချင်းသိလိုက်၏။

မိန်းကလေးသုံးယောက်ကိုတွေ့တော့ သူမတို့ ကတော့ ပြောနိုင် ကောင်းရဲ့ ဆိုပြီး မေးတော့လည်း ရန်တွေ့ခံရပြန်ပြီ။

လရောင်ဆတ် အတော်ကလေးပင်စိတ်ရှုပ်ထွေးသွားရ၏။

‘ဒီမှာ ... အမိတို့ ကိုယ်တကယ်ပြောတာပါဗျာ၊ နည်းနည်း လောက်

လေးပဲ ယုံကြည်ပြီးပြောပြပေးပါ။ ခင်ဗျားလေးတို့ အနားကနေ ချက်ချင်းပြန်ထွက်သွားပေးပါ့မယ်ခင်ဗျာ။ ယုံကြည်ပေးပါ အမိတို့ ရယ်’

သူ့အသံကြောင့် မြဘုန်းရှင်က ရှေ့ဆက်လျှောက်ပေမယ့် နံဘေးက သူငယ်ချင်းမလေးများ ဖြစ်ကြသော သလင်းနှင့်နီမြန်းက တုန့်ခနဲရပ် ကာ နောက်ကျန်နေခဲ့၏။

သူမပြန်လှည့်ကြည့်တော့ သူတို့ က သူမနဲ့ နှစ်ပေအကွာမှာ ။

‘အဆောင်(၃၄)ကားလမ်းရဲ့ ဟိုဘက်အခြမ်းမှာ ရှိတယ်’

တွေ့လား။ ဒီမိန်းမတွေ မကူညီပါနဲ့ ဆို ပြောဖြစ်အောင်ကိုပဲ ပြောပြ လိုက်သေးသည် ။ အဲဒါကိုပဲ မြဘုန်းရှင် မကြိုက်တာ။

‘ကျေးဇူးပါပဲဗျာ၊ သွားပြီနော်’

‘ဟုတ်ကဲ့’

သူက ချာခနဲလှည့်ထွက်သွား၏။

မြဘုန်းရှင်သလင်းနဲ့ နီမြန်းဆီ ချက်ချင်းရောက်ကာ လက်မောင်း လေးတွေ အသီးသီး ဆွဲဆိတ်ပစ်လိုက်သည် ။

‘မပြောပါနဲ့ ဆို ဘာဖြစ်လို့ ပြောကြတာလဲ’

‘မြဘုန်းကလည်း ဟာ တကယ်မသိလို့ မေးတဲ့ ဟာကိုပဲ ပြောပြလို က်တော့ ဘာဖြစ်မှာ မို့လို့ လဲ၊ နေစမ်းပါဦး မြဘုန်းက ဘယ်လိုဖြစ်နေ တာလဲ’

‘မသိဘူး ... အဲဒီလူကို ပြောချင်စိတ်ကိုရှိမနေတာ’

‘အသလွတ်ကြီးပါလား၊ ပြောသာပြောတာ တော်တော်တော့ချောတ ယ်နော်၊ မြဘုန်း ရေရေလည်လည် မိုက်တယ်’

‘တော်စမ်းပါ ဒီရုပ်လား’

မြဘုန်းရှင်မျက်နှာလေး မဲ့ရှုံ့ပစ်လိုက်တော့ သလင်း နဲ့ နီမြန်းက ရယ်ကျဲကျဲ။ အကြောင်းသိနေတာကို မြဘုန်းရှင် ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးက ယောက်ျားတွေနဲ့ ပတ်သက်လာလျှင် တော်တန်ရုံ အထင်မကြီး တတ်တဲ့ သူဆိုတာ သိနေတဲ့ သူတွေလေ။

‘ကဲပါမြဘုန်းရာ အဲဒါကို ထားလိုက်ပါတော့၊ ဗိုက်ဆာ လာပြီ၊ Canteen ကိုသွားကြရအောင်’

‘အခုမှ လာညည်းပြမနေနဲ့ ၊ ရှင်တို့ နှစ်ယောက်ကိုလုံးဝ မကြည်ဘူး နော်၊ မပြောပါနဲ့ ဆိုတာတောင် ပြောကြတယ်၊ ရှင်တို့ နှစ်ယောက်ကို စိတ်ဆိုးတယ်သိလား’

‘မြဘုန်းကလည်း ဟာ အဲဒီလို မလုပ်ပါနဲ့ ၊ ငါတို့ မနေတတ်ဘူးဟာ၊ စိတ်မဆိုးနဲ့ နော်၊ နော်လို့’

သလင်းနဲ့ နီမြန်းက ငယ်ငယ်ကတည်းက တွဲဖက်တွေမို့ မြဘုန်းရှင် စိတ်ကောက်တတ်တာကို သိကြသည် ။ ဒါကြောင့်လည်း မျက်နှာလေးတွေရယ်ကျဲကျဲနဲ့ သူမရဲ့ လက်တစ်ဖက်ဆီကို နှစ်ယောက်သား လျှိုသွင်းဖက်တွယ်လျက် ချော့ကြ၏။

နောက်ဆုံးတော့ မြဘုန်းရှင်ပဲ အလျော့ပေးလိုက်ရတော့သည် ။

*****

အခန်း (၂)

သူက လရောင်ဆတ်တဲ့ သမီး။ ဖေဖေတို့ သမီးနဲ့ လက်ထပ်ပေးဖို့ ရွေးချယ်ထားတဲ့ သူပဲ။ သူ့ကိုပဲ သမီး ကယူရမှာ မို့ ရည်းစားထားဖို့ လုံးဝစိတ်မကူးနဲ့ ။ တက္ကသိုလ်တက်တာ အေးအေးဆေးဆေးပဲတက် အရှုပ်အယှက် သတင်း လုံးဝမကြားချင်ဘူးသိလား။

ပြီးတော့ လရောင်ဆတ်က သမီးတို့ တက်မယ့် ဒဂုံတက္ကသိုလ်မှာ ပဲတက်မှာ ဆိုတော့ ကျောင်းတက်နေရင်း သမီးနဲ့ ဆုံနိုင်တယ်။ ဒါကြောင့် အသွားအလာ အနေအထိုင်ကအစ ဆင်ခြင်ပါ။ လရောင်ဆတ် စိတ်ပျက်သွားတာမျိုး လုံးဝမရှိစေနဲ့ ဖေဖေပြောတာကြားလား။ တွေ့ရင်လည်း ရိုရိုသေသေ စကားပြောသမီးတဲ့ ။

ဓာတ်ပုံလေး သူမရှေ့မှာ ချပြပြီး အထပ်ထပ်အခါခါမှာ နေတဲ့ ဖေဖေ စကားတွေ နားထောင်နေရတာ သူမရင်တစ်ခုလုံး တဆစ်ဆစ်ကိုနာကျင်ခံရခက်လို့ ။

ဘာကြောင့် အခုလို တကူးတက မှာ ကြားနေကြရတာလဲ။ ဘယ်လို အကြောင်းမျိုးတွေကြောင့်လဲ။ မြဘုန်းရှင် စဉ်းစားလို့ တောင် မရဘူး။ မြဘုန်းရှင်လို ပညာရော၊ ရုပ်ရည်ရော၊ ဥစ္စာဓနပါ ပြီးပြည့်စုံနေတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို အပူတပြင်းမှာ နေကြတာ မဟုတ်လား။ ဒါကြောင့် မြဘုန်းရှင်လည်း အရမ်းကိုပဲ အံ့ဩ မယုံကြည်နိုင်လောက်

အောင်ပဲ ဖြစ်ခဲ့ရတာပေါ့။

သိလိုဇောနဲ့ မြဘုန်းရှင်မေးတော့လည်း သေချာရေရာသည့်အကြောင်းပြချက် တစ်စုံတစ်ရာ မရရှိခဲ့ချေ။ လရောင်ဆတ် အထင်သေးသွားအောင် မနေနဲ့ ဟု ပဲ အထပ်ထပ်သတိပေးနေ၏။

မြဘုန်းရှင် ဒေါသမပေါက်ကွဲပဲ နေတော့မလား။

လရောင်ဆတ်ဆိုတဲ့ လူက ဘာမို့လို့ လဲ။

သူ့မျက်လုံးထဲမှာ အချိုးပြေပြေနေပြရမယ်ဆိုတာ လုံးဝသည်းမခံနိုင်တဲ့ ကိစ္စပဲ။ မြဘုန်းရှင်လို သူမအတွက် အဲဒီပြဿနာဟာအဓိက ပစ်မှတ်တစ်ခုလိုဖြစ်နေရသည် ။

ဒီလိုလူမျိုး အထင်သေးလို့ မြဘုန်းရှင်ကို မယူတော့ဘူးဆိုရင် သူမကို ယူမယ့်ယောက်ျား ဟောဒီကမ္ဘာကြီးထဲမှာ မရှိတော့ဘူးတဲ့ လား။

မာနတွေ။ မခံချင်စိတ်တွေက ရင်ထဲအပြည့်။

စိုးရိမ်ပူပန်ကြောင့်ကြနေတဲ့ ဖေဖေနဲ့ မေမေ့ကိုသာ ဘာတစ်ခွန်းမှ ပြန်မပြောခဲ့တာ။ သူမရင်ထဲမှာ တော့ လရောင် ဆတ်ဆိုတဲ့ လူနဲ့ ပတ်သက်ပြီး မကျေနပ်ချက်တွေက တနင့်တပိုးပင်ရှိနေခဲ့ရသည် ။

ခုတော့ သူမတွေ့ပြီလေ။

လရောင်ဆတ်ဆိုတဲ့ ဓာတ်ပုံထဲကလူ။

အပြင်မှာ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် မြဘုန်းရှင်နှင့် တွေ့ခဲ့ပြီ။ အံ့ဩစရာကောင်းတာတစ်ခုက မြဘုန်းရှင်ဆိုတဲ့ သူမကို လရောင်ဆတ်က လုံးဝ သိမနေတာပဲ။ သူ့ဓာတ်ပုံကိုမြင်ထားတဲ့ သူမတောင်သူဆိုတာ ချက်ချင်းမြင်လိုက်တာနှင့် သိနေလျှင် သူယူရမယ့် မြဘုန်းရှင်ဆိုသော

သူမကိုလည်း မြင်လိုက်တယ်ဆိုတာနှင့် သူလည်း သိနေသင့်သည်။ ။

အခုတော့ လရောင်ဆတ်က လုံးဝမသိ။

ရိုးတိုးရိပ်တိတ် ရင်းနှီးနေသည့်အရိပ်အယောင်လည်း တစ်စက်က လေးမျှပင် မမြင်ရချေ။

ထူးဆန်းနေပြီလေ။

ဒါသိပ်ကိုထူးဆန်းနေပြီ။

‘မြဘုန်း’

‘ဟင် ..ဘာ ... ဘာလဲ’

‘နင်ဘာတွေ တစ်ယောက်တည်းကြိတ်ပြီး စဉ်းစားခန်း ဖွင့်နေတာလဲ၊ ဘာလဲ စောစောက လူချောလေးကို မျက်လုံးထဲပြန်မြင်ယောင်ပြီး အတွေးတွေနယ်ကျွံနေတာလား’

‘အဲမာ ... သေလိုက်၊ စဉ်းစားစရာလားဟဲ့’

မြဘုန်းရှင် ပြောသာပြောလိုက်ရတာ စိတ်ကတော့ မလုံချင်။ သလင်းပြောသလိုပဲ လရောင်ဆတ်ဆိုတဲ့ သူ့အကြောင်းကိုပဲ မြဘုန်းရှင်က စဉ်းစားနေမိတာကို။

‘ဘာပဲပြောပြောဟယ် အဲဒီလူက တကယ်ချောတာ၊ သူ့ပုံစံက တကယ်ကိုယောက်ျားပီသပြီး ချောတာ မြဘုန်းရဲ့ ၊ သလင်းဖြင့် အခုချိန်ထိ မျက်လုံးထဲကနေ သူ့ပုံစံကို ဖျောက်ဖျက်လို့ မရသေးဘူး၊ ရေရေလည်လည် ညှို့ချက်ပြင်းတဲ့ သူပဲဟယ်၊ ရင်ထဲ အရမ်းထိ ချက်ပြင်းတယ်’

‘အဲမယ် .. မိသလင်း ရှင်ကြီးပဲ သိပ်ပြီးခံစားပြမနေနဲ့ ၊ ကျုပ်လည်း ဝန်ခံပါရစေဦး၊ ရှင့်ထက်တောင် ဆယ်ဆသာသေး တယ်သိလား၊ အဲဒီလို

အဆင်မျိုးလေးသာ ရမယ် ဆိုရင်တော့ ရှိသမျှ စည်းစိမ်တွေ အကုန်စွန့်
ရချင်စွန့်ရပါစေ လုံးဝကို လဲယူလိုက်မှာ ’

နီမြန်းကလည် အားကျမခံစွာပင်ပြောလာသည်။ ။

‘တော်စမ်းပါဟယ် ... ရှင်တို့ နှစ်ယောက်ကလည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်
မိန်းကလေးတွေဆိုတာလည်း သတိလေး နည်းနည်းထားပါဦး၊ ဟိုက
သာ ရှင်တို့ အခု ပြောနေတဲ့ စကားတွေသာ ကြားကြည့်စမ်း မိုးပေါ်မြောက်
လို့ ဆွဲချလို့ တောင်ရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး မိန်းမဈေးကျတယ်သိလား’

သူမဟောက်တော့ နှစ်ယောက်သားမျက်ခုံးလေးတွေပင့်ကာ ငြိမ်ကျ
သွားကြ၏။

‘မြဘုန်း’

‘ဘာလဲ’

‘ရှင် စောစောက ဘာဖြစ်သွားတာလဲ’

‘ဘာကိုလဲ’

‘ဟိုလူကို အသားလွတ်ကြီး ရှင်ဟောက်နေတာလေ’

‘ဘာဟောက်လို့ လဲ’

‘သူ့ပုံစံကိုကြည့်ကတည်းက တခြားကောင်လေးတွေလိုဗရုတ်ကျ
တာ မဟုတ်ဘူး ဆိုတာ ရှင်သိနေပါလျက်နဲ့ ရှင်ဆက်ဆံတဲ့ ပုံစံကြီးက
အရမ်းလွန်နေလို့ ပါ’

‘ဘာမှ မလွန်ဘူး’

‘မဟုတ်သေးပါဘူး မြဘုန်းရာ၊ ရှင်တစ်ခုခုဖြစ်နေတာတော့ သေချာ
ပါတယ်၊ ရှင်ဘာဖြစ်နေတာလဲဟင် မြဘုန်း’

‘ဘာဖြစ်နေလို့လဲ’

‘အဲဒါတော့ မသိဘူးလေ၊ ဒါပေမဲ့ ရှင်ဒီနေ့တစ်မျိုး ထူးခြားနေတယ်’
သလင်းရဲ့ အမေးကို မြဘုန်းရှင် မဖြေနိုင်။

ဟုတ်နေတယ်လေ။ မြဘုန်းရှင်ရဲ့ အရင်က သွက်လက်မှု လန်းဆန်း
တက်ကြွမှုတွေအားလုံးက လရောင်ဆတ်ဆိုတဲ့ လူကို တွေ့ရှိပြီးနောက်
ပိုင်း ချက်ချင်းဆိုသလို ပျောက်ကွယ်သွားတာ မဟုတ်လား။

သူတို့ စိတ်ထဲ ထူးခြားနေမှာ ပေါ့။

‘မြဘုန်း’

‘ဘာလဲ’

‘ရှင် ဘာဖြစ်နေတာလဲဟင်’

‘ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး သလင်းရာ၊ ရှင်စိတ်ထင်နေလို့ ပါ’

‘အင်းလေ ... ဘာမှ မဖြစ်ဘူးဆိုလည်း ပြီးတာပါပဲ၊ သလင်းက စိတ်
ပူလို့ ပါ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရှင့်မျက်နှာလေး ညှိုးနေတော့လည်း မနေတတ်
ဘူးဟ၊ ပျော်ပျော်နေစမ်းပါမြဘုန်းရာ’

သလင်းစကားကြောင့် သူမရယ်လိုက်မိသည် ။

ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်တာပဲ။

သူ့ကိုမြင်တာနဲ့ မြဘုန်းစိတ်တွေရှုပ်ထွေးနောက်ကျိပြီး လူက ထိုင်းမှ
ြင်းသွားတာလေ။ တကယ်ဆိုမြဘုန်း ဒီလိုဖြစ်စရာမှ မလိုအပ်တာ။ စိတ်
ကို ရှင်းရှင်းလင်းလင်းနဲ့ ကိုထားပြီး ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ကျောင်းတက်ရမှာ

။

ဘာဆိုလို့လဲ။

သူကတောင် မသိသလို နေနေတာပဲဟာ။

မြဘုန်းလည်း အေးအေးဆေးဆေး နေရုံပဲပေါ့။

ဟွန်း ... လရောင်ဆတ်ဆိုတဲ့ လူ။ ရှင်ကဘာမို့လို့ လဲ ။

မြဘုန်းရှင်ဆိုတဲ့ ကျွန်မက ရှင်ရှေ့မှာ စိတ်မပျက်သွားအောင်နေရမယ်ဆိုတာ လုံးဝအဓိပ္ပာယ်မရှိတဲ့ အဖြစ်ပဲ။ လုံးဝနေမပြနိုင်ဘူး လရောင်ဆတ်။ အဲဒီအတွက်ရှင်က လက်မထပ်နိုင်ပါဘူး ဆိုတော့လည်း မြဘုန်းရှင်အတွက် ပိုပြီးတော့တောင် စိတ်ပေါ့ပါး သွားရတာပေါ့။

နေပြမယ်။ ရှင်စိတ်ပျက်သွားအောင်ကို တမင်နေပြမယ်။

စောင့်ကြည့်နေ လရောင်ဆတ်ရေ။

‘မြဘုန်း’

‘ပြော’

‘ဟိုမှာ ကြည့်စမ်း’

‘ဘာလဲ’

‘စောစောက ကိုလူချော၊ တို့ ထိုင်နေတဲ့ ဆိုင်လေးဆီ တည့်တည့်မတ်မတ်လာနေပြီ’

ဟင်။

ဟုတ်ပါရဲ့ ။ လရောင်ဆတ်ဆိုတဲ့ သူ။

သူမတို့ သူငယ်ချင်းသုံးယောက် ထိုင်နေသော စားသောက်ဆိုင်က လေးဆီ သူငယ်ချင်း အဖော်ကောင်လေးတစ်ယောက်နဲ့ အတူ လျှောက်လာနေသည် ။

‘တစ်နေ့တည်းမှာ နှစ်ကြိမ်တိတိတောင် ပြန်ဆုံတာဆိုတော့ တော်တန်ရုံရေစက်တော့ မဟုတ်လောက်ဘူးနော် မြဘုန်း’

‘သလင်းနော် ... ရှင်သိပ်ပြီး လေတွေရှည်မနေနဲ့ ၊ မျက်နှာကိုလည်း ဒီဘက်ကိုလှည့်ထား၊ တော်ကြာနေ အလကားနေ သူ့ကိုကြည့်နေတယ်ဆိုပြီး ဘဝင်လေဟပ်သွားလိမ့်မယ်၊ မမြင်ချင်ဟန်ဆောင် နေစမ်းပါ’

‘ခက်တယ် မြဘုန်းရယ်၊ ရှင်ကတားလေ သလင်းက ပိုကြည့်ချင်လာလေပဲ၊ အဲဒီယောက်ျားလေးဟာ ဘယ်အချိန်ကြည့်ကြည့် စွဲမက်ဖို့ကိုကောင်းနေတော့တာပဲ၊ တကယ်ညှို့ဓာတ်ပြင်းတယ်ဟယ်၊ နော်နီမြန်း’

‘အေး ... ဟုတ်တယ်’

‘အစုတ်ပလုတ်မတွေ၊ ဒါကျတော့ လက်ဝါးချင်းရိုက်ပြီး ညီနေလိုက်ကြတာ၊ သွား ... သွား အနားကနေ ထွက်သွား၊ အဲဒီလူထိုင်တဲ့ ဝိုင်းကို ပြောင်းထိုင်ကြတော့’

မြဘုန်း စိတ်ပေါက်ပေါက်နှင့် သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ကို နှင်ပစ်လိုက်သည်။ ။

‘မြဘုန်းကလည်း ဟယ် အလကားစတဲ့ ဟာကို ရှင့်ကိုတစ်ယောက်တည်းထားခဲ့ပြီး တို့ က ထွက်သွားရမလား ၊ ခေါ်မယ့်ခေါ်သူ့ကိုပဲ ဒီနေရာကိုခေါ်ပြီး ထိုင်ခိုင်းမှာ ပေါ့၊ မသွားပါဘူး’

‘အစုတ်ပလုတ်တွေ ခေါ်ချင်ဦး၊ အဲဒါခေါ်ချင်ကြဦး’

‘အား ... နာတယ်’

လက်မောင်းလေးကိုဒေါသထွက်ထွက်နဲ့ ဆွဲဆိတ်တော့ နီမြန်းက အသံကျယ်ကြီးနှင့် ထအော်တော့၏။

ဒီတော့ ဆိုင်ထဲဝင်လာတဲ့ လရောင်ဆတ်က ကြားသွားပြီး ဖျတ်ခနဲ
စောင်းငဲ့ကြည့်၏။

မြဘုန်း မသိချင်ဟန်ဆောင်ကာ မျက်နှာထားတင်းတင်းနှင့်ပင် နေပ
စ်လိုက်သည် ။ သူတွေ့သွားတယ်ဆိုတာ သိပေမယ့် မသိချင်ဟန်ဆောင်
ကာ နေလိုက်၏။

မဆိုင်ဘူးလေ။ မြဘုန်းနဲ့ သူ လုံးဝမဆိုင်ဘူး။

ဒါ အမှန်တရားပဲ။

*****